

Mercè Garcia, auditora

<www.cd-auditors.com>

Text > JOSEP CAMPMAYÓ, escriptor

Foto > TONI VILCHES

George Watson, el pare de l'auditoria moderna, assegurava l'any 1645 que «la precisió i la transparència són la base de tot». D'aquest dogma innegociable n'és hereva Mercè Garcia (Girona, 1970). Els primers rastres d'escriptura són de registres comptables. Però la necessitat de ser rigorosos, precisos, i així tenir una oportunitat de millora, és quelcom modern i evolutiu. Mercè Garcia ho explica amb una passió sòbria, però que encomana. En les seves paraules, quan parla de la memòria del seu ofici, s'hi troba admiració, fallera i ganes de pervivència. Parla dels seus vint-i-cinc anys d'experiència en actiu com si moure's entre números, inventaris i processos fos semblant a tenir entre els dits un pinzell o una escarpra d'escultora. Segurament perquè, si Garcia hagués d'escollir una alternativa al seu ofici, no hi ha cap dubte que voldria dedicar-se a les belles arts. I a viatjar. Viatjar per tot el món. Malgrat això, la pintura i l'escultura, disciplines per les quals té una predilecció especial, no s'allunyen tant de la quotidianitat que exigeix a l'auditora un nivell alt de creativitat i d'imaginació per ajudar els clients a millorar els seus processos.

El seu ofici és —afirma, contundent, la Mercè— un d'aquells que es presenten amb el verb ser: es diu «soc auditora», més que no pas «faig d'auditora». Cal tenir el cervell ben endreçat, els principis de gestió i d'eficiència ben esmolats i la capacitat de treball ben equilibrada. «Els joves arriben de la universitat tecnològicament preparats», diu, «però sense la capacitat de dedicació que exigeix

aquest ofici». Ella creu que és cosa de l'arribada dels nous hàbits, com el teletreball. «Cal anar a casa dels clients, escoltar a tothom, fixar-se amb els detalls. No tot és en els llibres de comptes, ni en els fulls de càlcul.» La seva no és una feina policial, però sovint s'espera que emeti un judici i una sentència sobre la gestió.

No va ser fins al crac del 1929 que el món va acceptar la necessitat de posar les auditories en la quotidianitat. A Espanya, el país de la picardia, s'hi van establir als anys noranta del segle passat, i arran de casos sonats de manipulació financera. Va ser aleshores quan el paper dels auditors va prendre volada, en el moment precís que Mercè Garcia, amb la carrera d'econòmiques acabada entre Girona i la Universitat Autònoma de Barcelona i amb l'experiència acumulada pel pas per la banca, es va convertir en auditora col·legiada. Va entrar a formar part d'una empresa de la qual no ha marxat mai. És contundent quan assegura que, tot i haver rebut una formació acadèmica envejable, una bona part de la memòria del seu ofici l'ha rebut de Josep Carreras, l'auditor que dirigeix el seu equip de treball.

Queda molt viatge per fer en aquest noble ofici. Forma part d'un món amb molts més homes que dones, i cal capgirar aquesta situació. L'ús de la intel·ligència artificial, l'adaptació a les normes internacionals (NIA) o el canvi cultural que ha de significar que les administracions públiques acceptin ser auditades per llei són reptes que cal mirar de cara. «Però tot és un viatge», diu amb un somriure Mercè Garcia. Un viatge de vida.